

Sy-ll spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Klěž Bóh poda,
Wokřew će. P

• Serbske njeđželske lopjeno. •

W Budyšinje, 31. augusta 1924.

Čištich a naklad Šmolerjez knižicziščezetnje a knižarnje sap. družst. s wobm. ruk. w Budyšinje.

Wutħadza kóžbu ħobotu a plarzi na měřaz 15 stotych pjenjeřlow.

11. njeđžela wo swj. Trojicy.

Sczenje Łuławsko 15, 11—32.

Sdny ħižo Pawol, Anjełowy japořchtol, kiž běše w swje-
czenju pšes móz teho, kotryž je w nim móžny był, pšhiběrał,
kaž lědy šchtó druhi, tola ŋo tał wuřnawa: Niž jašo bych to
ħame ħižom sapšchijał abo ħižom dořonjany był; ja ħonju pał
ja tym, ħač bych jo sapšchijał atd. — njeměli my wšchizy dořez
pšchicizny ł tajsemu ponižnemu wuřnaczu, kiž ŋo dožyla tola
japořchtolej, šchtóž wěru a žiwjenje, dobru a swjatu wolu a do-
njenje w jeho njebieskim powołanju nastupa, pšchirunacž nje-
móžemy! Tehodla ŋo njetřebamy džiwacž, ħdny Luther nař
napomina, so dyrbinny wšchědnje swojich ħrěchow ŋo rostacž a
pořutu činič, dořelž tež pšchi najřhnutniřim prózowanju wšchěd-
nje ħrěřhiny. Tola čim swěrnisho ŋo bėdžiř pšchecziwo ħrě-
čej, čim móžniřcha budže Boža móz a ħnada w tebi, budžeřch
dře řħablacž, njepadnjeřch pał a pšes kóžde dořycze nad ħrěčom
budžeřch pořocžowacž w swjeczenju twojeje wutrobny a twojeho
žiwjenja.

Sdny pał ħižo pšchi najřwěrnishim bėdženju a prózowanju
to njeřonđže bjes teho, so řařo a řařo podležiřch, řelto řrařchniřcho
řa teho, kiž ŋo njebėdži pšchecziwo ħrěčej, kiž i ħrěčom ħrařta
ħaj ħrěčej ŋo da pšchewinyč. Tał pšchindže na řchěroř pucž,
po kotrymž ŋo řħubi.

Řeal loħlo je, na tajki pucž pšchincž, a do tajkeho ħubjeřřwa
nař wjedže, nam řħřpřtuř polaže w pšchirunanju wo řħubjenym
řymu. Š dořom pał i njeho wutřjemny, tał móže tež teho, kiž je
najřħubřcho padnył, Boža ħnada řařo wumóž. Tał nam pšchiru-
nanje wo řħubjenym řymu polaže

1. pucž ħrěčow, kiž do řařubjenja wjedže, a
2. pucž pořuty, na kotrymž jeničžy Boža ħnada
ħrěřchitlow wumóže.

1. Jedny čłotniel mějesche dweju řymow. A tón mlódiřhi
bjes nimaj džesche ł namej: „Řano, daj mi, řchtož wot teho řħbla
na mnye pšchindže.“ A wón rořdželi jimař tu žiwnosč. To
njeje na džěčžo podobne, so tał pšchěd nana řħupi a řebi to řħwoje
řada. A to je tež řapocžati řařubjenja řa tuteho řħma, so ħřpřche
bjes nana řħwojich řħblow řo wjeřelicž. Wón ħřpřche řħwobodny
řħjes řam na řebi a na řħwojich řħblach byč, wot niřoħo nořħpř-
řche řebi ničžo prajicž dacž. —

A njeje to tež ħiřchěče džęřħa přęřňa řħocžel ł temu, so wot
Boħa wotpadniemny a pucž ħrěčow a řařubjenja nastupimny?
Pod Božim dořadowanjom a w duřhu a řmyřħlenju Božeħo řħo-
wa mamny řħwoje moży a dary řħřebacž a řħwoje řħbla, wuřiwacž,
kiž je nam Bóħ tola dał. Ale mnoħim ŋo tajke „řħwařki“ nje-
lubja. Bože řħowo, řħtrež nam praji, řchto je dořre a řchtož řebi
Bóħ wot nař řada, ħlób řħwědomja, kotryž nař napomina a waw-
nuje a řħlořta, to wřħitlo řu jim řadžewři, so njemóħa řħwi byč
po řadocžach wutrobny. Prawoje řħwobodni, tał řebi praji, budža
ħalle, ħdny žaneħo Boħa a Anjeřa nad řħobu njeřpřħipřnawaju.
— Šlej, njeje to wobras i nařchich čařow? Šo řo njetřebali
mylicž dacž w řħwojich myřħlach, njeřořħaja wjařy na wawnotwařy
ħlób řħwěrneju řħaricħeju, na napominanje duřowitřch a wu-
čęřjow, na rořwucžowanja Božeħo řħowa. Řajke řařħepjenje,
řo řebi myřħla, řo moħla tajka řħwobodnosč řħi řħóžnyřch činič?
Njewotęřija řo ta wjele bóle wřota ħrěčam? Njeje ta naj-
wěřčijiřchi pucž do řařubjenja? Šlej, to widžiřch w pšchirunanju
na řħubjenym řymu!

A po niekoľkých dňoch sebra tón mŕtvdſchi byn wſchitko, czech-
nješche daloko prjecz, a tam wón ſwoje kublo p'checzini a wje-
džesche wrótné žiwjenje. Nunje tať czechnje tež hiſcheže dženka tať
nělotry ſ domu ſwojeho njebješkeho Wótza. Pſches Chryſtuſa
je to ſwojatej ſſcheczenizy polowanj t' ſbóžno'czi; pſches pobožneju
ſtarſcheju je wotczechnjeny a w ſchuli roſtuczowanj to duchu
Božeho ſłowa — tať je ſo dotal ſdžerzał w Božej hnadže. — Tola
nětko chze hič ſwój pucz. Czim bóle pať ſo wot Boha puſchezi,
czim bóle je ſwětej a žado'czam wutrobj a hrěcham pſchitileny.
ſlónecznie do Božeho domu wjazj nje'chindže, wo Bože ſłowo
ſo ſ žyła njeſtara, modlitwa ſo žana wjazj njeſpěwa, a prijedj
hač ſo dohlada, ſu wſchitke dary Bože pſcheczinjene, a žado'czj
teho czěła a žado'czj tnych woczow a hordocžj teho žiwjenja, to njeje
wot Wótza, ale je wot ſwěta. Sa hrěchami pať p'chitladža nu'a
a ſahubjenje a ſmjercz. —

Glej: Jaťo wón pať wſchitko to ſwoje beſche pſchecziniť, be-
wulka drohota po tym ſamym žylym kraju, a wón pocza tra-
dacz... a wón požadaſche ſwój brjuch napjelnicz je ſłodžinami,
kotrež ſwirije žerjechu, a ničto jemu je nje'atwa'che. To beſche
wulka nuſa. Najprijedj wicheho wjazj hač doſcz a potom hótke
tradanje. Wón beſche wjekele pytať a beſche namaťal ſrudobu,
wón chzjſche męcž ſwobodu a nětko beſche dobyť wjaſti, kať je
ſrudniſche nje'móžesche ſtowo męcž. To je wobras hrěcha; wjele
ſlubi, ale ničto nje'žerzi, najprijedj něſchto datwa, ſo by ſlónecz-
nje wſcho wſať. A tať huſto ſlyſchitſchj dženka, ſo byn to, ſchtož
je nan ſ wulkej prózu a pilnoſczju natwaril, hižo po krótkim czaju
pſches lohkomjſlno'czj, pſches ſwětné ſmyſlenje pſchecziniť a ſhubi.
A je hižo czělna nu'a wulka, tať wulka budže nuſa ſa duſchu, hdyž
ſmėje tradacz, budže hlódna a lacžna a njeſmėje žaneho wofſche-
wjenja. Kať hluboko móže człowjeť padnyčz, a tať prawy je
Boži ſud! Čšto wofſtanje? Sadwělowanje! — Pohladajmy
pſchi tajkim pſchirunanju do ſwojeje wutrobj! Pſches Chryſtuſa
ſmij Boži domjazj, nje'apománj na Boha, kiť je nať ſa herbom
ſwojich wěcznych kublow poſtaťil. Tym, kiť ſwětni budža hač
do ſmjercze, budže Bóh je dacz. Pſches wſchědnju poſtutu chze-
mj ſo t' Bohu wróczicž, ſo bychmj jeho byti a wofſtali.

2. Tola tať wróczj ſo hrěchnit' t' ſwojemu Bohu? Kať móže
tež ſabludženy ſaťo na prawy pucz p'chicž? To ſo nam we
dalſchim to p'chirunanju poſaže.

Tuť džesche wón do ſo a džesche: Kať wjele dželaczerjow ma
mój nan, ſotſiž maja ſhlěba doſcz jeſcz, a ja hlódu mru! Ja chzu
poſtanycz a t' ſwojemu nanej hič a jemu rjez: Ja bym ſhrěſchit
to nje'bu a pſched tobu. A nje'bym dale hódny, ſo bych twój byn
njenowanj byť; ſczit' nje jaťo jeneho ſ tvojich dželaczerjow. —
Gdy bychu tola wſchitjy ſabludženi a ſaſlepjeni hrěchnizy ſo
tutemu ſynej to jeho poſucze runali! Roſťacze je wěſczje bolofne
póſnacze, ale je ſwojim wofſtupjenjom wot ſtarjch puczow tola
prěnja krocžel t' Božej hnadži a ſmilnoſczj.

Njedjhrbjat wofhudenjny, kiť je ſe ſwojim hrěchnym waſch-
njom žonu a džeczj ſobu do hubjenjſtwa ſtorhnyť, žaneje ſhwile
namaťacz, ſo by ſo p'ched Bohom a ſwojim ſwědomjom wob-
ſkoržil jaťo nacžinjerja taťjeje nuſy a pľakať kať Pětr, ſo je tať
ſaſlepjenj byčž mohť? A je jich tola teľto, kiť pſchi wichej nuſy
žaneje poľuty nje'namaťaju, kiť drje mórťotaju, tola niť na ſwoje
hrěchi, ale na Boha. Haj, nje'namaťa ſo tež ſwětné roſťacze,
ſotrež drje ſkoržj na ſežehwſti hrěcha, ale niť na hrěch ſamón?
Taťje widžjſchj pola Judascha — taťje wjedže do ſmjercze.

Ně, t a j k e roſťacze wjedže t' Bohu, kať jo pſchi ſhubjentym
ſymu widžimj. — A wón poſtany a džesche t' ſwojemu nanej.
Wón ſo nje'kaťeche jenož ſwojich hrěchow, ale ſo jich wuſna a
ponižnje prožj wo wodacze. To pať je jenicžti pucž t' Božej hna-
dže! A czechodla jón wſchitjy hrěchnizy nje'ndu? To je jich

wopacžna hańbicžiwocž, haj, to je jich ſtwejrdnjena wutroba, to
je jich hrěſchna hordocž, kotraž jim pucž t' polěpſchenju ſahaczi.
Tola ſchto pomha, hdyž człowjeť ſkoržj a pľakať na ſwoju nuſu a
tola pucž nje'naſtupi, po kotrymž móhť wumóženje doſtacž? Čšto
pomha, hdyž ſe žedženjom ſpomina na ſhubeny paradjſ, a tola
ſebi prózy nje'berje, ſo by jón ſaťo dobyť? Dyrbi dha jemu
na pſchezo ſamſnjeny wofſtacž? — Bóh wſchacť nočze, ſo by ſchto
ſhubjenj byť!

Kať rjenje widžjſchj jeho ſmilnoſczj wopřjzanu to tym namu!
Wón byna wuhlada, jemu beſche jeho žel, bežesche a padže jemu
wofſto ſchije a wofſocha jeho. Glej, taťje je ſmiljenje twojeho
nje'beſkeho Wótza!

Čšto czini nan na próſtawu ſwojeho byna? Wón pſchitlaſa
wotrocžkam: Pſchitnjescze tu najlěpſchu draſtu a woblecžje jeho
a dajcze pjer'chzeň na jeho nuſu a czrije na nobi. A pſchi-
wjedžcze ſem to ſormjene czelo, ſarěſajcze to ſame, ſo bychmj
jědli a wjekele byti. Pſchetož tón mój byn beſche moryj a je
ſaťo wóžiwit, wón tež beſche ſhubjenj a je ſo ſaťo namaťal. —

A wjekelechu ſo! Njeje, jaťo bychmj ſłowa ſlyſcheli pola
profety Jeſajaſa: Ja ſo wjekele w tym ſnjeſu, a moja duſcha
ſo ſraduje to mojim Bohu; pſchetož wón je nje woblecť draſtu
teho ſboža a je ſu'nju teje prawdoſcže nje wodžel. A pjer'chzeň:
njeje to ſnamjo ſa to, ſo je nam jaťo Božim džeczom ſwěſcžene
wodacze naſchich hrěchow? A czrije na nobach — ſnamjo Božeje
možj, ſo móhťi kłodžicž po Božich pucžach! Tehodla wróczimj
ſo jaťo poľutni hrěchnizy t' ſwojemu Bohu, ſo bychmj doſtali
měr a prawdoſcz a wjekele a móž t' nowemu žiwjenju!

Gdy ſhubjenj byn ſo wróczj t' ſwojemu nanej, hdyž ſo
taťi, kiť je byť moryj, ſaťo wóžiwja — ſo na tym ſradujemy.
Čzechodla nočzj'che ſo ſtarſchi byn ſobu wjekeleč? Čzechodla
beſche wón hneťny a nje'chacche nuſt hič? Čzechodla poroľuje
nanej, ſo je ſhubjenemu ſynej ſormjene czelo ſarěſať? — Tón
ſtarſchi byn je ſamopaſchmj ſariſejſki, kiť chze ſbóžnoſcz pſches
ſwoje ſkutki dobyčz. Tať mórťotachu ſariſejſzy pſchecžiwu Jeſu-
ſej: Tutón wofſnje hrěchnitow horje a jě ſ nimi. Jeľuť pať
praji: Nje'budže-li waſcha prawdoſcz lěpſcha abo poľniſcha dylť
tnych piſmatowučentjch a ſariſejſkich, nje'pſchit'čecze wy do Bo-
žeho kraleſtwa.

Glej: ponižnym datwa Bóh hnadu!

Samjeť.

S. w. R.

Sbóžniſcho je dawacz dyžli bracz.

(Boſtracžowanje.)

„Ty widžjſchj tu „moju“ iſtawu a drje ſebi myſliſchj, ſo to
njeje „moja“ iſtawa, doſelž ſo moje tſi kotry je mru do njeje
džěla?“ tať ſo jej wona bjese wicheho wopraſcha. „Glej,
prinzeſa, hdyž by to tať najſtarſcha we ſwójbye ſ 11 džeczimi,
bywaſchj ſama wot ſo bóle a bóle ſkludna. Čšto mēniſchj, hdyž
bychu to moje tſi kotry p'chebytka pytačž dyrbjate, nje'bych-li ja
jim wucžeka poſlicžila? Wěť mi, to je „moja“ iſtawa! Je to we
žylym wobhudenju jenicžti rum, to kotrymž ſo mi druhdy
ſchlaczezi, něťotre nje'ſchjiny ſama ſa ſo byčž.“

Tu p'chiběžeschtaj dwaj hólzaj do iſtaw, něhdy 10 a 8 lť
ſtaraj.

„Alara!“ žaťocžesche tón jedyn, „ſym ſebi něſchto do nuſi
ſaťo!“

„A mój czrijowj ſwjať je tež ſaťo do kručow!“ ſkoržesche
druhdy.

Kať macž poſtara ſo Alara ſa njeju a póľka jeju troſchto-
waneju ſaťo won. Pſchi tym pať da tež Róžj džělo do nuſow.

Dyrbjesche aprifosy do židžaneje papjery satwalec, kóždu wožebje. Nětko wša s komody mały fashczit, kotryž bě hižo trjebany. Do tuteho šladže lahodnje plody, je s papjeru wobtyfajo. Potom wobwijaša wšcho a napiša mjeno na hotowy pakczit. Pakczit dyrbjesche potajkim na póst.

To wšcho sta so spěšnje, njesadžewa pať jej, p'chi tym Róži w'chelate powědac, sčtož bě fajmatwe a žortne, wožebje wo bratrach a kotrach.

„Dyrbišy wjedzecz: wšchě džefacz ku moje žy'e žiwjenje!“ rjebny Róži, „ani jene njeje druhemu podobne! Saběram so njeprčestawajo s nimi a namačam pschězo sažo něšyto nowe na nich.“

„Tute aprifosy njejsu pať tola sa nje, hewal je tola njeby takle do pakczika šladia!“

„Ně! Moja čyrjódka nježně mje tola žy'e wo swojej mozy mēcz! Esu hiščeje tež druhy ludžo na swěće, kotryž tak dobre žiwjenje nimaja kaž my jednacze! Ja bym jawa wjeboła, namatam-li hdyž a hdyž šhwile sa to, so tež ras druhim nast lubosče wopofasam; hewal mohli bebi tola našchi mali myšlic, so so woni po žy'ym swěće čy, wotolo kotrychž so wšcho wjereči. Wěť mi, jalutuju bebi wjele próžy s tym, so so bobu tež kuff sa druhich staram! Hižo swoje dla dyrbiaka to tak činicž!“

Tak powědasche, so žmějo; jeje wóczy šwoleschtej so wo jeje wuškim mjeswoczju kaž debježy.

„Tute aprifosy pošczelu do Görbersdorfa“, tak rěčesche dale k Róži, a jeje hłób bu šhwitšchi. „Mandželšta našeho pječarja je tam, — hižo šchwiri nježele! Je na tuberkulozu šwora! Šrosumi so tola žy'e žamo wot so, so ju s něšyto šadom šwježelu; njeje tola lěšča drohi! Sa to, sčtož mam tak žama sa so, mohla žy'e šorbju šadu našupowacz! A niz wěčno, Róža, ty wosmjesch mi pakczit bobu na póst? Je džě to žy'e pschi puczju sa tebe. Ja mam hiščeje telko drugeho wobstaracz!“

Tež tole, so tuto wobstaranje takle Róži bobu na pucz da, bě žy'e Klarine waschnje, kotraž žanu bojasliwocz w tajkchle wěžach njejnajesche. Šědma widži towaršchlu po lětach k přěnjemu wajej sažo a hižo jej džělo da a so tež njetaji s tym, so ma hiščeje wjele činicž a so je tu wopyt nětko sa dženska dolho došč byl.

To bebi tež Róža dužy po šhodže dele žama prajeiche, pschi tym drje so žmějesche, wola tušy žmječze šě tak něšak kuff škate. Tola, šta na Klaru njebe! Ně, runje na wopať, šawidžesche jej to škoro, hač runje dužy won wuškšcha, šak ju s šjoch bokom wofachu! Šak šbožowna to Klara! Dyrbi to tola něšyto rjane hycz, hdyž so tak wot wšchěch bokom wot tebe torhaju.

(Wotracžowanje.)

Zyrkej a stat.

Synoda šawiteje krajneje žyrkwe šhromadžy so 16. septembra w Drježdžanach k dlějšchemu wuradžowanju. Šdyž nětkole rěka, so s 1. haprleju 1925 nowa žyrwina wustawa polnomož dostanje — jeli so je hač do teho čašba dželenje štata a žyrkwe wuprajene — šměje synoda waznych praschenjow došč, kotrež čzedža wobmyšlene a rošjudžene hycz. W tu šhwilu dowolanty bebi hiščeje na tym dwělowacz, so nam to haprleja noweho lěta tajke pscheměnenje pschinješe, njewobarajo nišomu, so je drugeho mēnenja.

— Šollandšta kralowna Wilhelmina šlasta psched šróškim čitacz nowinu: „Nieuwe Rotterdamse Courant“, kotryž bě lěta dolho žama čitala a tež sa šastojnikow kralowšeho dwora džeržata. Pschi tym wosjewi tutej nowinje, so njemóže žama čitacz a so tež w žwojim domje njemóže čerpcěz nowinu, šotraž jej to, sčtož je jeje wutrobje to najšwojeczišche, Boha a Bože

šlowo, womaže a wuhanja. — Šěchu jich to 15 čyšlow, kotrež kralowa wotpraji. To je šwježelaze šlowo s nadobneho erta. Šelko šchěšcijanskich domow tola je, do kotrychž džěni wotednja nowiny pschilhadžeja, to žame činjy, sčtož kralowa Wilhelmina šak šajudžuje, a tola njedostatwa tajka nowina šak šaplatur, šak tam Rotterdamška! S tajkim mjelčenjom so jenož nječerpi tajke wohanjenje Boha a Božeho šlowa, ně, wono so haji a jomu so polětuje. Je to prawje a po šchěšcijansku? —

Internacionalne šjednocženstwo „šbutnych biblijušchepytowarjow“.

(Škōncženje.)

Antichryst a wopaczny profeta budžetaj — Šjewj. Jan. 20, 10 — s čertom w šěsore, kotryž so s wohenjom a šhwabelom pali, wodnjo a w nožy čywilowanaj do wšcheje wěczneje wěcznosče. To „wodnjo a nožy do wěczneje wěcznosče“ wosnamjenja čy wožebje to bješšōncžne, pschězo trajaze. Šladaj k tomu Gal. 1, 15; Šhil. 4, 20; 1. Tim. 1, 17; 1. Petr. 4, 11; Šjewj. 1, 6, 18; 4, 8, 10; 5, 13; 22, 5 atd. Tute wurajy njejsu na žanym jenicžkim mēštnje trjebane sa něajki něšak wobmjeshowany čaš.

Russell a jeho pschuwškowarjo podloža wšchěm tym mēštnam biblije, kotrež wo šnicženju bješšōncžnyh na wěczne rěčy, drugi šmyšl, kotryž wopratožže nimaja. Čheja tute mēštna jenož šymboližy šrosunicž. To njeje pytanje w bibliji, to rěka, bibliju wopacznu činicž. Do žy'a njeje w mēštnach šak Šjewj. Jan. 20, 10 „woni budža čywilowani“ ničy šymboliše, t. r. ničy, sčtož by nam se šnamjenjemi wosnamjenjene bylo; tute mēštna dyrbišy tak šrosunicž šak so čy to šapšane. S wopšhanjom, „wodnjo a w nožy do wěczneje wěcznosče“ je nam sa wěšte ščinjene, so budže čywila antichrysta a wopaczneho profety bješšōncžne.

To, so šatamani w drugej žmjerčy wostawaju, njeje pschěčywo tomu, so budže žmjerčy jako pošledni njepšcheczal k ničomu ščinjena — 1. Kor. 15, 26; pschetož žmjerčy knježi wo wšchěm pošledku jenož nad tymi, kotryž jej po Božim wuškudženju škusheja. Tak njeje žmjerčy wjazy móž, kotraž pschěčywo Bohu wujuje, ně, žmjerčy je, šak wšchě druge mozy, Božej woli podčyžnjena a dyrbi jej škuzicž. So Boh jemu wšchitko w jentym, w tym njeje wosšamknjene, so potom wšchě njepšcheczelske mozy šnicžene abo k Bohu wobrocžene, ale so buchu njemóžne ščinjene a so so jeho woli poddane a so dyrbi pschipšnatwacz, so Bohu wšchitka móž a wšchitko knježerstwo škuscha.

Šhwitni biblijušchepytowarjo wučka: Doba ewangeliija (Evangeliumszeitalter) bě s lětom 1881 k šōnczej; wot tuteho lěta žem so wrota šbōžnosče (Heilstür) jenož jich malo wotewrjene. 1874 je Šhryštuf šako pschilšchot; 1878 je so šapoczalo s šwarom njebjeskeho kraleštwu. Wot lěta 1874 abo 1875 hač k lětej 1914 abo 1915 je pschěšhōdny čaš, žnjowy čaš, a potom šapocznje so to tyžazlětně kraleštwu (millenium) žame. Še tyžazlětnym kraleštwu štatu wšchitzy čšlowješy, kotryž so hdy žywy byli, wot morych, kotryž to hiščeje njejsu štanly, a ščinja so došpolni čšlowješy. Wšchitzy bješšōncžni, kotryž šamowšnje Bohu mišošč šazpšwaju, njepšchitdu do wěczneje čywile, ale budža šnicženi.

Wny šnapšchěčywoimy:

Tute woblicženja so wopaczne a njejsu po bibliji. Šo tutech dyrbiške politiske šnježerstwa a šatolška a protestantška žyrkej wot našymy 1914 žem šastacz wobšacz. Šotelž pať bě Russell hiščeje hač do lěta 1916 žywy a pytny, so so jeho woblicženja njedopjelnicju, pschepožy šapoczati žnjoweho abo pschě-

Khódného čaša do léta 1914. Woni pak njeprchidaja, so su bo myslili, a njedzerža so hweru ani swojich ani biblijskich słowow. — Sich wudawanija su pak tež pichčezjwo bibliji. Po sjetw. Jan. 20 je čert w tyhazlětnym kralestwje swjasany, so wjazy njesawjedže ludy. Sdyž je so potajkim w lěcže 1914 tyhazlětnje kralestwo sapočzalo, by tola i jeho mozu nimo bylo, ale runje wot léta 1914 hem je mjes ludami sentje mozow nabyt kaž lědma hdy prjedy. Dale biblija tež na žanym městnje njepraji, so we tyhazlětnym kralestwje wschitzy čłowjetojo, kofsiž su hdy živi byli a hiščezje nježbu stanyli, stamu a bōžnosć dostanu. Šhutni biblijupšchepytowarjo sepjeraju so wošebje na Zap. skutki 3, 21: „Kotryž ma njebeža nitswjač hač do čaša sakopostajenja wschittich wězow, kotrež Bōh rěčzał je psches wschittich swojich kwjathych profetow wot sapočzatkla swěta.“ Tomu mamy snapschecziwicž, so nimamy pola žaneho profety wěščezenje wot tyhazlětnym kralestwje, w kotrymž mohly eži kiž wumrěchu, stanyč a sbōžnosć dostacž.

Profetoyo rěča drje wo čašu wulkeho boža, kotrež jōnu pschidže sa Israela kaž sa ludy pōhanow, — Jes. 2, 4; 60, 6, 18, 19; Ps. 110; Sach. 14 a dr. — i tutym pak Russelej sa jeho wudawanija prawo njedawaja; tež Jes. 37 niz; je to tu — 37, 11 — jene wěščezenje wo sakopostajenju Israela. Jes. 16, 53, 54 pak, na kotrež słowo so biblijupšchepytowarjo wošebje sepjeraja, bywa nam rosjašnjenje psches słowo Sbožnika Matth. 11, 24; tuto njerěči wo wumrěženju Sodoma a jeho wobydlerjom, ale praji jenož, wo to jim na žudnym dnju lōže budže dnyli Kaper-naumej. — Jene druge městno, na kotrež so biblijupšchepytowarjo powołaja, je 1. Mōš. 12, 3: „W Tebi budža požohnowane wschittie narody na semu.“ Ale tež i tutym njeje nam ničžo wotym prajene, so budža w tyhazlětnym kralestwje wschitzy čłowjetojo sbōžni. Tež w Nowym Sazonju — tak praji šhutni biblijupšchepytowarjo — dyrbi to sapisane byč, so mōža w tyhazlětnym kralestwje wschitzy, kofsiž jemrěchu a hiščezje njeslanychu, stanyč a so dołonjeni čłowjetojo sčiznicž, t. r. jelisa to chzedža. Luk. 2, 10: „wješele, kotrež so w s ch e m u ludu dostacž budže.“ — Jan 1, 9: „To bě to prawe swětko, kotrež w s ch i t l i ch ludži ros-šwěči“; Jan. 6, 45: „Woni budža w s ch i t z y wumrěženj wot Bōha“; Rom. 11, 26: „a tak w i c h i t l o n Israela sbōžny byl“; 1. Kor. 15, 22: „Runje jako w hadamje wschitzy wumru, tak tež w i c h i t z y w š h r y s t u s u wožiwja“; 1. Tim. 2, 4: „Kiž chze, so by wschittim ludžom pomhane bylo“; 1. Tim. 4, 10: „Kiž je Sbožnik w s ch i t l i ch čłowjetoj“; 1. Jan. 2, 2: „je to s jednane sa nasche hrěchi, niz jeno pak sa te nasche, ale tež sa te z h l e h o swěta“ atd. Tola wo wumrěženju a wjednanju w s ch i t l i ch čłowjetoj, kiž su hdy tu na semu živi byli, w čašu tyhazlětného kralestwa, njeje na wschittich tutych městnach ani s jenicžkim słow-čłow ničžo prajene. Sjetwj. Jan. 20, 5 je wošebje wusběhnjene: „čzi drwly morwi pak njebuchu jako živi, hač byle tyhaz lēt do-łonjane.“ Russell wschitł bebi s tym wupomha, so so na Božim słowje pschepšchitnywschitł wudawa, so su tute słowa njeprawe a so su do biblije sakunjene. Tola, tute słowa steja w jentym s tych najstarschich a najprěnschich rukopisow, a čzi najšlatownišchi snajerjo starich tekstow maja je sa přerjotne a prawe.

Wchymy mohly hiščezje wjele wo bludach a wopacžnych wuč- badž biblijupšchepytowarjo — abo lěpie: biblijupšchewobro- czerjom — prajicž, tola, njech je na tutym dosč! Spōsnajesch tola s tuteho, kajka to kažaza a njebibliska a do bludow wjedžaza wučba, kotruž tučzi biblijupšchepytowarjo wučza. Russell kladže da biblije, sčytož so to jemu tak spodoba. Jeho saměr je: snicžicž naschu zrclej. Jeho wopacžne wučby sacžemija eži sbōžnosć a wumrěženje hrěšnika, wone stepžaja jakožti nascheje sčesčzan- sčezje nadžije s tym po čłowjstu wumudrowanym „rosčradom

dobow“ — „Plan der Zeitalter“. Wučzba „Internazionalneho s jednocženstwa šhutnych biblijupšchepytowarjoj“ je tehodla jena jara strašdna wopacžna wučzba!

Wny tehodla kōždeho napominamy, so by so hladał wschěch anihow a spisow i teho nastada, kotryž so mjenuje: „Verlag der Wachturm- Bibel- und Traktatgesellschaft in Barmen“, kaž tež „Internazionale Traktatgesellschaft, Hamburg“. Tehorunja wot- staj so kōždy sečehowaznych čaškopisow: „Zions Wachturm“, „Volkskanzlel“, „Schriftstudien“. Tute wschě su mjenje abo bóle polne tajlich wopacžnych wučbow tutych „šhutnych biblijupšche- pytowarjoj“.

R. w B.

Njewjeczze so sami, moji najšubschi, ale dajče městno hnewu Božemu.

W pokodniškej Afrizy bēšchtaj dwaj pōhanstaj kaffraj we wulkim njeprschecžlěstwie mjes kōbu žiwaj. Wona na kōžde mōžne waschne jedym druhemu sešchodžicž pytačhtaj, njech by to i mozu abo i lečžu bylo. Ras jedym s njeju džowtu swojeho njeprschecžela, mašu holecžnu, hdyž w holi jahody sčezipasche, letka. Wōn ju nadpadže, jej wobej ruzy wotruba a ju wje- bohy i powěsčžu k jennemu nanej domoj pōkta: „Nětko hym ja wjecženy!“ — Jene lēto po druhim so po tutym žadlowym nje- skutku miny. Šolza bē wotrostka a bē se swojim nanom do drugeje krajiny sacžahnyla; tež bēšche wēru do Jesom šhrysta pschitwala. Tuž jedym džen proschē se sčedžimym s wlohami wo jeje durje klepasche a wo zyrobu proschēsche. Wona jeho hnydom jako tamneho njeprschecžela swojeho nana spōšna, kotryž je ju do tajleho čezleho njesboža pschitwěl. Na to wona do istny nits džēšche a wotrocžlej pschitwala, so dyrbi milofa a hleba won donjesč, tak wjele hač mōže wobohi proschē sčesč. Sdyž bēšche proschē swōj hlōd spōwōit a polny džaka na swoju dobro- cželku pohlada, wona rubišchlo dele puščezji, s kotrymž bēšche potajila, so ma ruzy wotrubanej, a so jemu we swojim nje- božu pošasa je słowami: „Tak, nětko hym ja wjecžena.“ — Tak so sčesčezjenjo wjecža, kofsiž sa swojim Sbožnikom du. Pschetož pižane steji: Wjecženje je moje, ja chžu sapsčezicž, praji tōn šerjes.

Wschelke s bliska a s dalofa.

W Budyšchinje dželasche šandžemu pōndželu kommitija sa šerbishe spēwarishe dale; bēchu so tam šednjo w Šerbškim domje k tutomu dželu sešchli, kotrež je w tu šhwilu to, so so šhērlyšche dotalnych spēwarisich wobdželaja a so so džela do tych, kotrež chze kommitija sa noty wudawōt wobšhotwacž, a do tych, kotrež so do tuteho njeprschitwosmu. — Šutije, 1. septembra, ¾10 hodž. potracžujemly w tutym džele.

Distowija.

Šl. duchownych, wučerjom, studowaznych a wschěch druhich, kotrychž to nastupa — niz najpošledy w Pruskej — prošymly, so bychu wo wšhadnych wuhotowanjach, podenženjach a druhim pschecželnitwoje do nascheho njedželniša podawali. Wobžarujemy, so wo tym a tamnym s wšhadneho a zyrkwineho žiwjenja, tež wo wuhotowanjach studowazeje mlōdžimly žanych rosprawow njedostachmy. Wny chjemly a dyrbimly tola tež na tutym polu dželacž ja nasch lud!

Redaktor.

— R. w R. sa 12. po Tr. — R. w Su. sa 13. po Tr. — T. w Su. sa 14. po Tr.

Samolwity redaktor: farat W y r g a c z w Nožacžkach.